

2 Móz 33,7-9

Mózes pedig fogta a sátrat, és a táboron kívül állította fel, messze a tábortól, és a kijelentés sátrának nevezte el. És mindenkinek, aki az Urat kereste, ki kellett mennie a kijelentés sátrához a táboron kívülre. Valahányszor kiment Mózes a sátorhoz, az egész nép fölkelt, mindenki odaállt sátra bejáratához, és követte szemével Mózeset, amíg be nem ment a sátorba. Valahányszor bement Mózes a sátorba, leereszkedett egy felhőoszlop, és megállt a sátor bejáratánál: így beszélt Mózesrel az Úr. Amikor az egész nép látta, hogy ott áll a felhőoszlop a sátor bejáratánál, az egész nép fölkelt, és mindenki leborult sátra bejáratánál. Az Úr pedig színről színre beszélt Mózesrel, ahogy az egyik ember beszél a másikkal. Amikor visszatért a táborba, a szolgálatára rendelt ifjú, Józsué, Nún fia nem távozott el a sátorból.

előzmények: a nép nagy bajban van: Aranyborjú után. Isten azt mondja: nem megy tovább a néppel.

Mi is bajban vagyunk. Az egész emberiség bajban van. Nem sorolnám, hogy mi minden miatt. Régen is voltak, amik miatt bajban voltunk, most is vannak. A lemmingeken kívül valószínűleg mi vagyunk a legönpusztítóbb faj. Legalábbis az emlősök közül. Folyamatosan próbáljuk Isten türelmét a végsőig feszegetni.

Jó lenne azt gondolni, hogy Isten közöttünk van, és bizonyos értelemben ez igaz is (veletek vagyok minden napon a világ végezetéig), de egy más értelemben, az emberiség közösségének értelmében Isten nagyon nincs velünk.

A szent sátrat, Isten jelenlétének szimbólumát a táboron kívül állították fel, jelezve ezzel, hogy Isten nem lakik a nép között. Az ő szentsége és a nép hűtlensége nem fér össze.

Ugyanígy nem fér össze az emberiség büntől összevissza fertőzött életmódja, kultúrája Isten országával, uralmával.

Mégis azt olvassuk jó pár helyen a Szentírásban, hogy Isten igenis itt van, az Isten országa közöttünk van. Hogyan fér össze ez az előbbivel?

Úgy, hogy Isten úgy van közöttünk, hogy különbözik tőlünk. És erre a különbözésre hívja a benne hívőket is. Ha mi olyanok leszünk, mint mindenki más, akkor elvesztjük az Isten közelségét. Ahogy a zsidók példája az Ószövetségben számos alkalommal megmutatja ezt.

Ott van elsőként az aranyborjú példája, aminek a következménye az, amiről ebben a szakaszban olvasunk. De végigvonul az egész Ószövetség a hitetlenségek, a másokhoz hasonlva istentől elszakadások

példája. Jó párszor látjuk, hogy arra törekszenek a választott nép tagjai, hogy olyanok legyenek, mint a többi nép, miközben pont, hogy a különbözőségükben mutathatnák fel – és amikor ez sikerül, mutatják is fel – Isten világosságát.

János így ír evangéliumának bevezetőjében erről:

Az Ige volt az igazi világosság, amely megvilágosít minden embert: ő jött el a világba. A világban volt, és a világ általa lett, de a világ nem ismerte meg őt: a saját világába jött, de az övéi nem fogadták be őt. Akik pedig befogadták, azoknak hatalmat adott arra, hogy Jézus gyermekeivé legyenek; mindazoknak, akik hisznek az ő nevében, akik nem vérből, sem a test, sem a férfi akaratából, hanem Istentől születtek.

Jézus eljön az embervilágba, maga is emberré lesz, hogy ezáltal mutassa fel: mennyire másként is lehetne embernek lenni. Különbözik, kívül áll. És erre hívja a benne hívőket is. Erről így ír szintén János Jézusnak az ún. főpapi imájában: *Én nekik adtam ígéretet, és a világ gyűlölte őket, mert nem a világból valók, mint ahogy én sem vagyok a világból való. Nem azt kérem, hogy vedd ki őket a világból, hanem hogy őrizd meg őket a gonosztól. Nem a világból valók, mint ahogy én sem vagyok a világból való. Szenteld meg őket az igazsággal: a te igéd igazság. Ahogyan engem elküldtél a világba, én is elküldtem őket a világba: én őértük odaszentelem magamat, hogy ők is megszentelődjenek az igazsággal.*

A világban és mégsem a világban egyszerre. Ilyennek kell az Isten népének lennie.

Az olvasott szakaszból Leginkább ez ragadott meg:

Valahányszor kiment Mózes a sátorhoz, az egész nép fölkelt, mindenki odaállt sátra bejáratához, és követte szemével Mózeset, amíg be nem ment a sátorba. Valahányszor bement Mózes a sátorba, leereszkedett egy felhőoszlop, és megállt a sátor bejáratánál: így beszélt Mózesrel az Úr. Amikor az egész nép látta, hogy ott áll a felhőoszlop a sátor bejáratánál, az egész nép fölkelt, és mindenki leborult sátra bejáratánál.

Feszült figyelemmel lesik, hogy mi történik a szent sátonál. Mit csinál a közbenjáró, Mózes? Hiszen minden ezen múlik. Ha Isten nem könyörül, akkor nagyon-nagyon nagy bajban vannak. Ez a feszült figyelem, az, ami vonzó volt számomra. Valahol benne van számomra az Istennel való kapcsolatnak a komolyan vétele: hülyeséget csináltunk, tudjuk, de nagyon szeretnénk, ha ez nem jelentené a végét a kapcsolatnak. Hajlandó vagy folytatni velünk?

Valami ilyesmi figyelemre lenne szükségünk mind az emberi, mind az Istennel való kapcsolatunkban: annak a komolyan vételére, hogy ez nem magától értetődő, a másik dönthet úgy, hogy nem akarja folytatni, és őszintén szólva meg is érteném, ha így döntene, de mégis, kérem és várom a szeretetét.

Mi hova nézzünk? A sátor a táboron kívül állt. Oda ment ki Mózes, hogy beszéljen Istennel. Az evangélium párhuzamba hozza Krisztus keresztjének a táboron (a városon) kívül való felállítását ezzel. Hiszen ő a mi főpapunk, közbenjárónk Isten felé. Ezért nekünk a keresztre kell emelnünk tekintetünket ezzel a feszült figyelemmel: Minden a kereszten dől el...

Krisztus keresztje egyszerre az Isten kívül rekesztettségének és velünk való teljes közösségvállalásának szimbóluma. Hiszen nem hagy el minket a legnagyobb sötétségünkben sem, s ennek pont az az ára, hogy „megszabadulunk tőle”, kilökjük a világból, magyarul: megöljük.

De hála Istennek, nem tudunk tőle megszabadulni, sőt Ő az, aki megszabadít minket. Minden nyomorúságunkat, ami miatt képtelenek vagyunk az Istennel (vagy egymással) hűséges, szeretetteljes kapcsolatban maradni, bűnös emberi természetünket felviszi a keresztre, és saját testében megöli azt.

Ennél megrendítőbb válasz arra a kérdésre, hogy azok után a disznóságok után, amiket elkövettünk, hajlandó vagy-e velünk folytatni, nem hiszem, hogy létezhet...

Valószínűleg ahányan itt vagyunk, annyiféle élménnyel jövünk vissza az iskolába:

- Talán van, aki nagyon ezt a szégyen-érzést hozza: csináltam ezt-azt, ami után nem merek a szemed elé kerülni Uram. Inkább elbújnék egy bokorba, mint Ádám az almacsutkával...
- Olyan is biztos, hogy van, aki pont ellenkezőleg: feltöltődve jött vissza: sok lelki élmény, tábor, lelkigyakorlat, csillagpont ...
- És biztos vannak olyanok is, akik úgy érzik, hogy egy nagy nulla volt ez a nyaruk. úgy ment el, hogy nem is tudják, mivel töltötték az időt...

Akárhogy is van, biztatás lehet számodra: indulj úgy neki ennek a tanévnek, hogy próbáld a figyelmedet Krisztus keresztjére irányítani: ezen múlik minden.

- Ha szégyelled, hogy elkutyultad a nyarad: vedd komolyan azt, amit elrontottál, de vedd még komolyabban az Isten irgalmának

nagyságát! Ne elbújj előle, ne kerüld a vele való találkozást, hanem tégy meg mindent a kapcsolatotok helyreállításáért. Az Ő oldaláról nyitva van az ajtó!

- ha feltöltődve érkeztél vissza: tarts meg a figyelmed Krisztus keresztjén. Mint egy kormányos, aki a viharos időben nem veszi le a világítótorony fényéről a szemét, nehogy elveszítse azt a kicsi távoli fénypontot.
- ha úgy érzed, hogy semmi sem történt, valószínűleg úgy viszed magadban tovább a gondolatot, hogy „és ez csak rosszabb lesz”: semmi nem is fog történni, de ami igen, az meg jobb lenne, ha nem. Ez egy hazug gondolat, ami mérgezi a lelked. Ne kövesd ezt a hangot, mert a pusztulás felé, a lelki halál, a zombi-lét felé visz. Keresd meg a Keresztet tekintetteddel, és keresd Krisztus akaratát. Nem kell egyedül. Kaphatsz segítséget. de gyere ki a saját sátradból, és figyeld, hogy mi történik az Isten sátránál!

Érdekes kérdés az, hogy miből, honnan érkeztünk ide, a tanévnyitóra. De még érdekesebb kérdés, hogy merre tartunk majd ebben a tanévben. És a legjobb utat akkor fogjuk megtalálni, ha ragaszkodunk Istenhez, ha rajta tartjuk a szemünket. Tudva azt, hogy nem vagyunk méltók az Ő szeretetére és vezetésére, gondoskodására, de azt is, hogy milyen szeretettel szeret minket. Péter szavaival élve:

Uram, kihez mennénk? Örök élet beszéde van nálad.